

med fuldkommen Sikkerhed forebygge en Smit-
fots Udbredelse, er en Daare, men den er
ogsaa en Daare, som, fordi han ikke kan
faae fuld Visshed derfor i slike Sager,
lægger Armene overkors og siger: Vi ville
Intet gjøre, men lade Sagen gaae, som
den kan. Dersom altsaa den ærede Rigsdags-
mands Indvendinger imod dette Lovforslag
skulde have Nogetsomhelst at betyde, saa maatte
han være i Stand til at gaae ind paa en
Forhandling af de Enkeltheder, som foreligge i
denne Sag, men ved nogle almindelige Tale-
maader er der intetsomhelst Bidrag givet til
en Belysning af Sagen.

Sfcherning: Jeg vil vel ikke gjøre no-
gen Indsigelse mod Lovforslaget, jeg vil endog
meget villig erkjende, at det løser en vanskelig
Opgave; men idet vi betræde den Wei, som
her er viist os, troer jeg, at vi maae vide
fuldstændig, hvad vi gjøre. Hvad er den store
Vanskelighed ved hele denne Lov? Det er,
at vi støtte os i en væsentlig Grad til For-
udsætning om en Biden, som ikke er tilfede.
Der foreligger her et storartet Beviis for, at
de Mænd, som i denne Sag skulle spille Ho-
vedrollen, og det en meget vigtig Rolle, der
ved mange Leiligheder fører til et stort Ind-
grib i Glødsforholdene, ikke kjende, hvad
der betroes dem. Og hvori ligger dette Be-
viis? Det ligger netop i den om sig gri-
bende Snivesmitte, som vi have havt i Landet,
og som har angrebet endog Dyr, der daglig
have været underkastede Varetægt af de bedste
Dyrlæger, nemlig Hestene i selve Rytterregi-
menterne. Der er intet større Beviis for Dyr-
lægerens Mangel paa Kjendskab til Dyrenes
Sundhedstilstand i de allerfarligste Henseender
end det, at de daglig og daglig have kunnet
see paa Heste — og det var endda ikke nogen
stor Samling, betroede til deres Sundheds-
pleie — som i lang Tid have været angrebne
af denne Sygdom, og da de opdagede den, var det
ikke alene saa, men mange Individier, der vare
angrebne deraf. Det har været Tilfældet over
hele Landet, at Besætninger, og store Besæt-
ninger, hvortil Dyrlæger jævnlig bleve kaldte
og godt betalte for Tilsynet, paa eengang

have været angrebne af denne Sygdom. Jeg
nævner dette blot, for at det kan staa klart
for os, at vi give os her i Bold paa en Bi-
den om Noget, hvorom den Intet veed, og
lade os lede af den til temmelig voldsomme
Forholdsregler; jeg siger ikke, at det ikke er
nyttigt, jeg siger, det er et Forsøg værd, men
vi skulle være os selv bevidste, at vi her, saa-
velsom i alle lignende Foranstaltninger, de
hygieiniske iberegne, gaae efter Anviisninger,
støttede paa en aldeles uklar og usikker Kundskab.
Dette skal, som sagt, ikke hindre mig fra at støtte
denne Forholdsregel, uagtet jeg erkjender, at
den er af en meget indgribende Natur; det
er et Forsøg paa, om en saadan Forans-
taltning kan virke heldbringende. Vi skulle
lægge Mærke til, hvor besynderlig vi i Hens-
seende til smitsomme Sygdomme have bevæget
os i en Række af de senere Aar. Vi have
viist Dvarantaineforanstaltninger fra os, fordi
vi ikke have villet anerkjende den personlige
Smitte, og her gaae vi ind paa at rense den
enkelte Person, som gaaer fra det ene Dyr til
det andet. Her staaer vel Intet om, at Dyr-
lægen skal renses; man forudsætter vel altsaa,
at han renser sig selv, eller at han, som der
nylig blev mig fortalt, stiller sig op paa en
Brandestabel og seer ind ad Vinduet til de
smittede Dyr. Vi maae lægge Mærke til, at
dette er den virkelige Verden, som vi skulle be-
væge os i, men som vi saa ofte overseer, idet
vi i en Række af tildeels speculative Opløs-
ninger af visse Opgaver tage praktiske For-
holdsregler, som siden vise sig unyttige og far-
lige. Vi vide meget godt, at man nu er isærd
med at komme tilbage til den Idee, at Smitte
føres fra Person til Person; man kommer
mere og mere til at indrømme, at denne Om-
gangsmitte ogsaa har Noget at betyde, og at
det ikke ligger Altsammen i Luften — for saa
Aar siden laa det Alt i Luften.

Da ikke flere begjærede Ordet, skred man
til Afstemning, hvorved

1) Lovudkastets § 1 (See Anhang A
Sp. 15)

vedtoges eenstemmig med 63 Stemmer.